

RETTENS DOM (Første Afdeling)
5. november 1997

Sag T-26/89 (125)

**Henri de Compte
mod
Europa-Parlamentet**

»Tjenestemænd – begæring om ekstraordinær genoptagelse – begæringen ikke taget til følge«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 847

Angående: Begæring om ekstraordinær genoptagelse af Rettens dom af 17. oktober 1991 (sag T-26/89, de Compte mod Parlamentet, Sml. II, s. 781).

Udfald: Afvisning.

Resumé af dom

Henri de Compte, tidligere tjenestemand ved Europa-Parlamentet, var, da han gjorde tjeneste som regnskabsfører ved nævnte institution, genstand for en disciplinærsag, som endte med, at ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 18.

januar 1988 traf afgørelse om at degradere ham fra lønklasse A3 til lønklasse A7 (disciplinærafgørelse).

Ved dom af 17. oktober 1991 (de Compte mod Parlamentet (sag T-26/89, Sml. II, s. 781) frifandt Retten Europa-Parlamentet i den sag, som Henri de Compte havde anlagt til prøvelse af disciplinærafgørelsen. Dommen blev appelleret til Domstolen, som forkastede den ved dom af 2. juni 1994, de Compte mod Parlamentet (sag C-326/91 P, Sml. I, s. 2091).

Ved afgørelse af 19. december 1991 afslog formanden for Parlamentet at meddele Henri de Compte decharge for regnskabsåret 1982 for så vidt angår transaktioner i forbindelse med indløsning i 1981 af to checks fra Midland Bank, London (sagen om medlemmernes kasse). Ved dom af 14. juni 1995 (sag T-61/92, de Compte mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 449) frifandt Retten Parlamentet for den af Henri de Compte til prøvelse af denne afgørelse indbragte sag.

Den 28. juni 1995 udarbejdede rapportøren for Budgetkontroludvalget ved Parlamentet, Jean-Claude Pasty, et forslag til en rapport, som meddelte decharge for gennemførelsen af Parlamentets budget for regnskabsåret 1993. I dette forslag nævnte Jean-Claude Pasty sagen om medlemmernes kasse.

Ved skrivelse af 16. august 1995 tilsendte generaldirektøren for Parlamentets personale, budget og finanser Jean-Claude Pasty sine bemærkninger vedrørende forslaget, og navnlig vedrørende det afsnit deri, som omtalte sagen om medlemmernes kasse.

Ved skrivelse af 13. februar 1996 besvarede Jean-Claude Pasty de bemærkninger, som generaldirektøren havde fremsat (skrivelse af 13.2.1996).

I mellemtiden havde Budgetkontroludvalget på sit møde den 26. september 1995 vedtaget forslaget til rapport om decharge for gennemførelsen af Parlamentets budget for regnskabsåret 1993. Den del af forslaget, som vedrørte sagen om medlemmernes kasse, som udarbejdet af Jean-Claude Pasty, blev dog ikke godkendt af udvalget. Dette afsnit blev derfor erstattet af en udtalelse, hvorefter »forskellen på 4 136 125 BFR mellem kassen og regnskabsoversigten (vedrørende regnskabsåret 1982) vil blive reguleret, når Tribunal de commerce, Luxembourg, har truffet afgørelse i den sag, som Parlamentet har anlagt mod Royal belge SA ...«. Den 12. oktober 1995 vedtog Parlamentet under sit plenarmøde ovennævnte forslag som godkendt af udvalget.

Spørgsmålet, om begæringen om ekstraordinær genoptagelse kan antages til realitetsbehandling

Det fremgår af artikel 41 i EF-statutten for Domstolen, som i henhold til statutens artikel 46, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, at genoptagelse ikke er en appelmulighed, men et ekstraordinært retsmiddel, som giver mulighed for at anfægte en endelig doms retskraft på grund af de konstateringer af faktiske omstændigheder, som den dømmende myndighed har baseret sig på. En genoptagelse forudsætter, at der er fremkommet omstændigheder af faktisk art, som er tidligere end dommens afsigelse, og som ikke er kendt for den ret, som har afsagt dommen, samt for den part, der begærer genoptagelse, og som, såfremt Retten kunne have taget dem i betragtning, ville have kunnet føre til en anden afgørelse af tvisten end den trufne (præmis 15).

Henvisning til: Domstolen, 25. februar 1992, sag C-185/90 P-REV., Gill mod Kommissionen, Sml. I, s. 993, præmis 12; Domstolen, 16. januar 1996, sag C-130/91 REV. II, ISAE/VP og Interdata mod Kommissionen, Sml. I, s. 65, præmis 6.

Retten skulle derfor i henhold til denne retspraksis og de nævnte bestemmelser samt procesreglementets artikel 125 og 126 behandle spørgsmålet, om begæringen om ekstraordinær genoptagelse af dommen af 17. oktober 1991 kunne antages til realitetsbehandling (præmis 16).

Sagsøgeren havde under henvisning til skrivelsen af 13. februar 1996 til støtte for sin begæring fremført såkaldte nye omstændigheder. Retten behandlede disse i rækkefølge (præmis 17).

Retten fastslog med hensyn til den første gruppe af omstændigheder, som sagsøgeren havde fremført, at der her var tale om rene påstande, ubegrundede formodninger eller faktiske forhold, som ikke ville have ført den til at træffe en anden afgørelse i sagen, eller om omstændigheder, som sagsøgeren var bekendt med, omstændigheder, som sagsøgeren ikke som krævet efter procesreglementets artikel 126, stk. 1, litra d), havde ført bevis for, eller omstændigheder, som ikke var tilstrækkeligt klart og præcist angivet, således som krævet efter procesreglementets artikel 126, stk. 1, litra c), således at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar og Retten træffe afgørelse i sagen (præmis 18-39).

Det påhvilede ikke Retten i de af sagsøgeren indgivne indlæg at udfinde de såkaldte nye omstændigheder (præmis 50).

Henvisning til: Retten, 29. november 1993, sag T-56/92, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s. 1267, præmis 21; Retten, 18. september 1996, sag T-387/94, Asia Motor France m. fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 961, præmis 106.

Retten bemærkede bl.a., at punkt 170-180 i skrivelsen af 13. februar 1996 alene indeholdt en personlig vurdering fra Jean-Claude Pasty's side vedrørende de faktiske oplysninger, som havde bragt Retten til at fastslå dels, at ansættelsesmyndighedens opfattelse, hvorefter der bestod en sammenhæng mellem underskuddet på 4,1 mio. BFR i medlemmernes kasse og indløsningen af de to omtvistede checks trukket på Midland Bank, kunne finde støtte i de efterfølgende udtalelser fra henholdsvis Revisionsretten og Disciplinærrådet, og dels, at det med føje i disciplinærafgårelsen var blevet anset for godtgjort, at de manglende bilag beroede på indløsningen af de to checks (dom af 17.10.1991, præmis 200 og 201) (præmis 40).

Det fremgår imidlertid af retspraksis, at en dom, der er afsagt efter en anden dom, og som indeholder en retlig bedømmelse af forhold, der kan betegnes som nye, ikke under nogen omstændigheder i sig selv kan udgøre en ny faktisk omstændighed. Denne retspraksis gjaldt så meget mere i denne sag, hvorfor de af Jean-Claude Pasty foretagne vurderinger, som ikke støttedes af noget bevis, ikke kunne udgøre nye faktiske forhold, således som omhandlet af statuttens artikel 41 (præmis 41).

Henviſning til: Domstolen, 19. marts 1991, sag C-403/85 REV., Ferrandi mod Kommissionen, Sml. I, s. 1215, præmis 13.

For så vidt angår de øvrige omstændigheder, som sagsøgeren havde påberåbt sig, fastslog Retten, at der var tale om vurderinger vedrørende omstændigheder, som Retten allerede havde behandlet i sin dom af 17. oktober 1991, eller omstændigheder, som ikke var ukendte for sagsøgeren inden afsigelsen af denne dom (præmis 42-45).

Sagsøgeren gjorde endvidere gældende, at der ikke var foretaget nogen kasse- eller statusopgørelse på tidspunktet for hans overflyttelse eller nogen skriftlig overførsel mellem ham og hans efterfølger. Desuden anførte han, at det tab, som foreholdtes ham, ikke var nævnt i nogen rapport. Parlamentets myndigheder havde ifølge

sagsøgeren aldrig indrømmet, at der var blevet udfærdiget en rapport vedrørende underskuddet i medlemmernes kasse (præmis 46).

Sagsøgeren kunne ikke under nærværende sag fremsætte nye faktiske oplysninger, som allerede var indeholdt i den første påstand, idet begæringen om ekstraordinær genoptagelse ikke var blevet indgivet inden for en frist på tre måneder, regnet fra den dag, hvor sagsøgeren senest var blevet bekendt hermed (præmis 47).

Med hensyn til påstanden om, Parlamentet ikke havde udfærdiget en rapport vedrørende et underskud i medlemmernes kasse i 1982, henviste sagsøgeren til skrivelser, han havde fremsendt til Parlamentets generalsekretær og til formanden for Parlamentets Budgetkontroludvalg henholdsvis den 13. januar og den 6. juni 1995. Men begæringen om genoptagelse blev først indgivet den 19. juni 1996, altså mere end tre måneder efter affattelsen af disse skrivelser. Heraf fulgte, at sagsøgeren i begæringen, da han ikke havde overholdt fristen i procesreglementets artikel 125, ikke kunne støtte sig på, at Parlamentet ikke havde udfærdiget en rapport (præmis 48).

Henvisning til: Retten, 28. april 1993, sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 22.

Retten fastslog derefter, at sagsøgeren ikke havde fremlagt bevis for faktiske omstændigheder inden dommens afsigelse, som indtil da var ukendt for den retsinstans, der afsagde dommen, og for sagsøgeren, der havde indgivet begæringen, og som, såfremt Retten havde kunnet tage dem i betragtning, ville have kunnet føre den til at træffe en anden afgørelse af tvisten end den trufne (præmis 53).

Konklusion:

Begæringen om ekstraordinær genoptagelse tages ikke til følge.